

Večer tříkrálový

V srdci každého z nás je zvláštní komůrka, ve které se schovávají příběhy, naše nebo někoho, koho jsme poznali. Časem se ze vzpomínek vytratí, co není důležité, někdy vzpomínka vybledne nebo se rozpustí v jiných vzpomínkách. Někdy však zůstane stopa příběhu, ve kterém jsme byli hlavními postavami. Stopa má tu kouzelnou moc, že ji můžeme anebo nemusíme sledovat. Každá stopa odněkud vede a někde končí. Půjdeme za ní?

Byl večer svátku Tří králů. Moje město, které je krásné v jakémkoliv období a v jakémkoliv počasí, leželo pod sněhem. Neuměl jsem ještě chodit se slepeckou holí, ale občas jsem se o to pokoušel. Pokusy se odbývaly většinou večer, aby mě vidělo co nejméně lidí. V tu dobu jsem se ještě dost styděl za svou bezmocnost, neohrabanost a závislost na druhých.

Cesta, kterou jsem si ten večer zvolil, byla má nejmilejší - od mého domu rovnou ulicí až k náměstí. Pak podlouhím kolem dokola a zpět k mé ulici, kterou nemohu minout, protože v každém rohu jsou zapuštěné kamenné renesanční patníky.

Hodně nasněžilo, a tak se cesta na náměstí nebývale zkomplikovala. Vodicí linie pro hůl žádné, dokonce ani reklamy před obchody, protože byla neděle a obchody měly zavřeno. Ztěžka jsem se brodil vyšlapanou cestičkou, a nebýt toho, že náměstí přede mnou zářilo jasnými světly, asi bych se trochu bál. Ta světla dobře vidím, a mám je rád, protože jsou měkká a slavnostní, stejně jako byla moje povánoční nálada. Tříkrálový večer v centru starobylého města s naposled rozsvíceným vánočním stromem - umíte si představit větší romantiku? Jakkoliv se mi špatně šlo, snažil jsem se vzpomenout na některé Shakespearovy verše, abych dodal této chvíli náležitě úcty.

Á, už jsem tady! V rohu posledního domu stulený patník byl sice hodně zahrabaný ve sněhu, ale když něco hledáte a víte, co hledáte, většinou to najdete. Tak i patník. Už chci udělat vlevo v bok a najednou...

„Dobrý večer, já jsem Irena Součková. Chcete někam doprovodit?“

Marně přemýšlím, jaká žena mne oslovila, zároveň se mi o nohu otřela psí hlava.

„Nevzpomínám si, paní Součková, promiňte. Doprovodit nepotřebuji, vždyť už jsem na náměstí, a tady mi to půjde samo.“

„Já vás znám z pošty,“ pokračuje paní Součková v rozhovoru, aniž ji o to žádám. „Já ještě trochu vidím a vás si pamatuju. Zrovna jsem tam byla, když jste hledal občanku, která vám upadla pod pult. Někdo vám ji podal, a já si všimla, že taky máte bílou hůl a že budeme asi kolegové.“

„Tak to jsme možná i sousedé, promiňte, že vás nezdravím první, vidím jen obrysy a světla,“ odvažuji se k vtípnému zakončení nebo snad pokračování rozhovoru?

„Nebydlím tady,“ svěruje se paní Součková. „Já bydlím v Praze, nedaleko Kozího plácku. Taky historické centrum. Sem jezdívám za rodinou, když nechci být sama,“ naznačuje svou nezávislost paní Irena. „Ráda sem jezdím, je tady nádherně, občas přemýšlím o přestěhování, ale to víte, na Prahu jsem zvyklá. Spousta akcí, kultura, přátelé...“ vypráví moje neznámá průvodkyně, která už není tak moc neznámá.

Než jsme obešli náměstí, také jsem se s lecčím s věřil. Dokonce jsme si vypili kávu a snědli nějaké dobroty v domácí pekárně, která vítá hosty i ve sváteční době. Bylo to moc milé, i když jsem si původně osamělý večer takhle nepředstavoval.

„Řeknu vám vtip, chcete?“ a aniž čekala na souhlas, pokračovala: „Víte, co znamená K+M+B na dveřích?“

„No jasně, Kašpar, Melichar a Baltazar, jména tří králů,“ odpovídám sebejistě.

„Ale kdepak,“ směje se paní Irena, „znamená to klíče, mobil, brýle.“

Rozesmálo mě to. „To já už mám paní Ireno taková okna, že pro mne to může znamenat cokoliv, například kulicha, motocykl a boty.“

„A helemese, tady se sypou hvězdy přímo někomu z okna! Jásá paní Irena a velí svému psovi kupředu. Vysvětluje mi, že na okně nad námi je nějaká reklama, ze které padají světelné hvězdy přímo na naše hlavy. „To je nádhera, tady bychom měli zůstat stát až do rána a pořád si něco přát. Víte, já nikdy hvězdy neviděla, takže ani jsem si nemohla nějaké přání myslet, když nějaká padala. Ale tady se mi to bohatě vynahradí,“ říká paní Irena už skoro neslyšně a nastavuje obličej naproti zdroji světla a splněných přání.

Dávno už mi nebylo tak dobře a milo, jako ten večer s paní Irenou. Další setkání jsme si domluvili za čtrnáct dní, to budou v našem divadle dávat Shakespearovo Zkrocení zlé ženy. Zajímavé je, že v tom kuse, ve shodě s renesančními zvyklostmi, nebude účinkovat jediná žena. Jsem na to moc zvědavý. Představuji si něco jako travesti show, ale s inteligentními texty. No, uvidíme.

Týden před představením přišel e-mail. Paní Irena napsala asi tohle: Ten večer s vámi se mi moc líbil. Nezlobte se ale, že jsem se rozhodla náš vztah dále nerozvíjet. Jste po mém rozvodu třetí muž se zrakovou vadou, který mne zaujal. Já si ale pokaždé, možná moc pozdě, uvědomuji, že není dobré, aby dva téměř nevidomí lidé tvořili pár. Snad, kdybychom byli mladší, přizpůsobivější, méně zklamaní. Opuštěte mi, jestli jsem nesplnila vaše očekávání. Věřím, že se už nepotkáme, vždyť bychom se na dálku ani nepoznali. Není to zlá vůle, ale prostě nechci závazek, na který asi ani jeden z nás nedosáhneme.

Tak, a tady to máme. Člověk by se neměl těšit, hlavně, když už má na duši nejednu bouli a modřinu. Dobře. Na Shakespeara půjdu se sestrou. Nicméně, jak o tom tak přemýšlím, také jsem si něco přál, když padaly ty neónové hvězdy. Sluch mi ještě dobře slouží. A Irena Součková, která k nám do města často jezdí, má vodícího psa, a ten krásně cinká, když spolu jdou po náměstí.